

Vælgerkorps til begge Ting. Det er ganske utænkeligt, at det konservative Folkeparti paa disse Spørgsmaal skulde rejse nogen egentlig Grundlovskamp eller modsætte sig Folkeafstemning, det er der ingen, som tror. Ligesom denne oprivende Grundlovskamp derfor kun er en Taleblomst, beregnet paa at skjule, at Venstre ikke længere har sine tidligere demokratiske Ideer i Behold, men har givet sig de Konservative i Vold, saaledes er det Løfte, som baade Statsministeren og Ordføreren, i alt Fald Ordføreren i Folketinget, ved Sagens Begyndelse gav, nemlig Løftet om, at dette Forslag skulde blive Genstand for en loyal Forhandling til alle Sider, et fuldkommen tomt Tilsagn, hvis Indhold ophæves i samme Øjeblik, idet Statsministeren samtidig overensstemmende med, hvad jeg har udviklet, blinker til de Konservative og siger: Vær blot ganske rolig, Forudsætningen for den loyale Forhandling er, at den kun finder Sted indenfor de Grænser, som Flertallet i det konservative Folkeparti tillader. Det er ikke, hvad vi forstaar ved loyal Forhandling, og der har overhovedet ikke i denne Sag været Tale om andet end det, jeg før betegnede som diktatorisk Optræden. Men, som sagt, foretrækker den højtærede Statsminister og Venstre vedblivende at lade sig lænke til de Konservative i dette Spørgsmaal uden Nødvendighed, skønt Forholdet er det, at man blot ved at forhandle om, acceptere de antydede Ændringer, kunde opnaa Enighed og Tilslutning fra hele Rigsdagen, fra alle Partiers Side, ogsaa fra det næststørste Partis Side her i Landet, og kunde opnaa det, ganske uanset, hvorledes de Konservative i og for sig stiller sig til disse Ændringer, fordi de ikke vil, ikke tør gaa imod dem, hvis det er Tilfældet, hvis den højtærede Statsminister og Venstre ønsker det, maa de selv tage Ansvaret for det, men saa er vi ikke fra vor Side i Stand til at tage Medansvaret for dette Forslag.

Brandes: Jeg ønsker kun at udtale, at det radikale Venstre her i Salen vil stemme for det foreliggende Forslag. Det er bekendt, at vort Parti har ønsket andre Bestemmelser til Forandring i Grundloven end dem, der foreligger i det i Folketinget vedtagne Forslag. Det er ogsaa velbekendt, at der af den radikale Regering blev gjort Forsøg paa at indføre saadanne Ændringer og samle en Stemning derom i begge Rigs-pagens Ting, og at dette mislykkedes. Vi betragter nu Sagen som afgjort ved den Afstemning, der har fundet Sted i Folke-

tinget, og vil ikke modsætte os, at dette Forslag bliver til Lov.

Jeg føler mig ikke fristet til at gaa ind paa det historiske Overblik, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) fordybede sig i. Det er et Foredrag, som er hørt adskillige Gange før her i dette Ting, og skønt Drøvtyggeri er en overmaade nyttig Beskæftigelse for visse lavere Dyreformer, er det, naar man kommer højere i Intelligens, ikke af samme Nytte og Betydning. Jeg vilde finde det ganske unyttigt at give ham et Gensvar, om end dog ikke saa unyttigt som selve hans Foredrag.

Statsministeren (N. Nergaard): Heller ikke jeg skal fordybe mig nærmere i de forskellige Spørgsmaal, som blev rejst af Ordføreren for det socialdemokratiske Parti (Steincke). Der er kun en enkelt Bemærkning, jeg finder mig foranlediget til at mod-sige. Han fremhævede, at Regeringen havde bundet sig ganske ensidigt til det konservative Parti. Regeringen har bundet sig nøjagtigt lige meget eller lige lidt til alle Partier, idet den har stillet sig paa det Standpunkt, at hvis et Forslag, der indførte Ændringer i Grundloven af 1915, mødte Modstand fra noget, hvilket som helst det var af Partierne, vilde Regeringen ikke kunne modtage det. Det ærede Medlem vil ogsaa vide, at der under Forhandlingerne i Folketingsudvalget var to Forslag, der blev stillet af mit Parti, et om en ændret Affattelse af § 18 og et om en Bestemmelse, der skulde sigte til at undgaa det tredje Landstingsvalg. De strandede paa Modstand fra de Radikale og Socialdemokraterne. Denne Modstand bøjede Regeringen sig for lige saa loyalt, som den paa et andet Punkt bøjede sig for Modstand fra det konservative Parti.

Steincke: Den højtærede Statsminister fandt, at det var en uretfærdig Beskyldning, jeg havde fremsat, naar jeg sagde, at Regeringen havde bundet sig ganske ensidigt til det konservative Parti. Jeg tror, at den højtærede Statsminister paa en Maade har Ret. Formelt er det en uretfærdig Beskyldning, men reelt er det en fuldkommen rimelig Beskyldning, idet jeg gaar ud fra, at den højtærede Statsminister lige saa vel som alle de andre, der her er til Stede, ikke havde ventet et eneste Forslag til Forbedring af Grundloven fremsat af de Konservative, og at alle mulige Forslag til Forbedring, d. v. s. Modernisering, nødvendigvis maatte fremkomme fra de Radikale og Socialdemokraterne, og man vidste allerede efter Stil-